De interprofessionele samenwerking tussen huisartsen en kinesisten bij de aanpak van lage rugpijn.

Haio: Geenen Victor , KUL
Promotor: PYPE Peter , U.G.
Praktijkopleider: DE SCHUYTER Hans , MARIUS An , RIMBAUT Elke

Context: Lage rugpijn is een veelvoorkomend gezondheidsprobleem dat aanzienlijk bijdraagt aan de ziektelast. Interprofessionele samenwerking tussen huisartsen en kinesitherapeuten is geopperd als een veelbelovende aanpak om LRP effectiever te behandelen. Er is echter weinig onderzoek gedaan naar de opvattingen van beide groepen met betrekking tot interprofessionele samenwerking bij de aanpak van lage rugpijn.

Onderzoeksvraag: Deze studie tracht bij te dragen aan ons begrip van effectieve samenwerking tussen huisartsen en kinesitherapeuten bij het behandelen van lage rugpijn. Wat ervaren zij als essentiële aspecten van hun rol en het functioneren van beide partijen en verschilt hun visie over hoe deze rollen worden ingevuld? Heeft een mogelijk verschil in perceptie invloed op hun samenwerking en indien wel, hoe? Zijn deze op- of misvattingen gebaseerd op bewijs of zijn het louter veronderstellingen?

Methode: Aldus namen we namen individuele interviews af bij 2 huisartsen en 5 kinesitherapeuten, en organiseerden een focusgroep met 11 huisartsen. Thematische analyse gebeurde aan de hand van de QUAGOL guide.

Resultaten: Rolverdeling en communicatie kwamen als centrale thema’s naar voren. Huisartsen noemden diagnosestelling, het uitsluiten van rode vlaggen, het geven van medicamenteus advies en het beoordelen van de noodzaak tot doorverwijzing als hun verantwoordelijkheden, terwijl kinesitherapeuten therapie, educatie en voldoende uitleg zouden moeten geven. Kinesitherapeuten benadrukten het belang van therapie, educatie, preventie en patient empowerment, terwijl huisartsen zich zouden moeten richten op diagnostiek, het uitsluiten van rode vlaggen, doorverwijzen, educatie en medicatieadvies. Beperkte persoonlijke en professionele betrokkenheid tussen huisartsen en kinesitherapeuten, deels te wijten aan onvoldoende interprofessionele samenwerking tijdens de opleiding, leidde tot discrepanties in rolperceptie, wat het belang van onderstreept van verbeterde en doorlopende training die de nadruk legt op samenwerkingsvaardigheden. Participanten benadrukten de noodzaak tot betere communicatiekanalen en wederzijds respect om de samenwerking tussen huisartsen en kinesitherapeuten te verbeteren. Het bijsturen van deze percepties en misvattingen op individueel en structureel niveau zou de kwaliteit van zorg en patiëntuitkomsten kunnen verbeteren.

Conclusie: Dit onderzoek biedt waardevolle inzichten in de dynamiek van interprofessionele samenwerking tussen huisartsen en kinesitherapeuten bij de behandeling van lage rugpijn en biedt een basis voor gerichte interventies en educatieve initiatieven om effectievere samenwerking te bevorderen en zo patiëntuitkomsten te verbeteren. Toekomstig onderzoek moet zich richten op het ontwikkelen van interventies om interprofessionele samenwerking te bevorderen bij de behandeling van lage rugpijn en het evalueren van hun effectiviteit in het verbeteren van patiëntuitkomsten.